

บทนำ

“พีพิศาคะ พีพิศา เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ”

เบบี นักศึกษาฝึกงานวิ่งขาชีวิตเข้าไปหา ‘ลูกพี’ ของเธอที่นั่งไขว่ห้าง มือก็เลื่อนหน้าจอตีพิมพ์มือถือขึ้นลง อีกมือก็หยิบขนมชิ้นเล็กที่มีน้ำตาลน้อยเข้าปากไปพลางๆ โดยไม่สนใจว่านี่เป็นเวลาทำงานหรือไม่

“อะไรยายเบบี ร้องชะงัดเลย มีใครตายหรือไง” พิศา สาวสวยมองหน้าลูกน้องด้วยหางตา ลดโทรศัพท์มือถือเครื่องบางลง “มีอะไรไหนเล่ามาสิ”

“คือจ๊ะพีพิศา...” เบบี ที่ชื่อเดิมนั้นชื่อบี ฟุ้งมาเกาะโต๊ะทำงานของพิศา มองซ้ายมองขวาก่อนจะกระซิบเรื่องที่เธอ ‘บังเอิญ’ ไปรู้มาให้ฟัง “คือเบบีเนี่ย บังเอิญบังเอิญ...ไปได้ยินมาว่า...”

“แกไปแอบฟังใครมาเบบี” พิศาหน้าตึง ซ้อนตามองเด็กสาวที่อายุน้อยกว่าเธออยู่หลายปี การที่เธอเก็บยายเด็กคนนี้ไว้ใกล้ตัวนั้นมีเพียงเหตุผลเดียวก็คือ ยายเด็กนี้รู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในบริษัท

“พีพิศากรค่ะ” เบบีบอกไปเร็วๆ

ในสายตาคนอื่นๆ ในบริษัท พิศานั้นอาจน่ากลัวและดูเอาเรื่อง เธอเองก็ไม่ชอบใจนักที่ได้มาฝึกงานกับผู้หญิงปากร้ายแต่สวยมาก

คนนี่ แต่พอมาอยู่กับหญิงสาวจริงๆ แล้วนั่น เธอก็พบว่าพิศานันเป็น คนที่ใจดีมากที่สุดทีเดียว

“พูดมา” พิศาดัดตัวนั่งตรง เลื่อนเก้าอี้เข้าใกล้เบบี๋แล้วเงยหูฟัง อย่างตั้งอกตั้งใจ

พากรคือศัตรูคู่อาฆาตของเธอตั้งแต่วันแรกที่เธอเข้ามาทำงาน ที่บริษัท และคนอย่างพิศาก็ไม่เคยใจกว้าง ในเมื่ออีกฝ่ายเกลียดเธอ เธอก็ตอบแทนด้วยการเกลียดเขากลับเป็นสองเท่า

“คือจ๊ะ พี่พากรเขาพูดกับคนอื่นๆ ที่โง่งงว่าวันนี้จะมี ลูกค้าใหญ่เข้ามา...” เบบี๋จิบปากจิบคอเล่า “เห็นว่าคนนี่เงินถึง...จ่าย ไม่อั้นคะ แถมจะมีโบนัสให้อีกนะคะ”

“หือ? แล้วแกรู้มั๊ยว่ามันงานอะไร” พิศาหรีตา ส่งเสียงในคอ คล้ายยังไม่ปักใจเชื่อ ลูกค้าแบบนี้จะมีอยู่จริง แต่พวกเขาจะเรื่องมาก และเขี้ยวเป็นพิเศษ และเธอก็ไม่ชอบดูแลลูกค้าแบบนี้

สำหรับพิศแล้ว ขอเป็นลูกค้าระดับกลางๆ เอาใจไม่ยาก และ ที่สำคัญคือต้องไม่เรื่องมากเป็นพอ

“ไม่คะ” เบบี๋สั่นศีรษะ เธอแอบฟังได้เพียงไม่กี่นาที เพราะคนอื่นๆ ในบริษัทก็เกลียดขี้หน้าเธอไม่น้อยไปกว่าลูกพี่ของเธอเลย อันที่จริงต้องบอกว่าเพราะเธอผันตัวมาเป็นเบี๋ของพิศานี้แหละ ทุกคนถึงได้ พลอยเกลียดเธอไปด้วย “แต่เห็นพูดกันว่าง่ายๆ แค่นี้ไปหาของ”

“อาฮะ”

พิศาส่งเสียง เอนหลังฟังพนักงานเก้าอี้ แล้วยกขาไขว่ห้างอีกหัน สีหน้าเจ้าเล่ห์ของลูกพี่ทำให้เบบี๋เริ่มร้อนๆ หนาวๆ มีลางสังหรณ์ว่าเธอ จะโดนเกลียดเพิ่มขึ้นอีกเร็วๆ นี้

“คิดยังไงเบบี๋ อยากได้รถขับมั๊ย”

“พี่พิศจะแย่งงานพี่พากรหรือคะ” เบบี๋ตาโต ไร้อารมณ์ก็อยาก ได้อยู่รอกนะ แต่ต้องแลกมากับการโดนคนทั้งบริษัทเกลียดนี่จะคุ้ม

หรือเปล่าก็ไม่รู้

“ถ้าใช่แล้วยังไง หรือว่าแกกลัว” พิศาทบโตะ ลูกพรวดขึ้นมา จ้องหน้าลูกน้องของตนในระยะประชิด “ฉันเป็นคนประเมิงานงานเกาะ ยายเบบี คนที่แกต้องกลัวนะมีแค่ฉันคนเดียว”

“แล้วชีวิตอีกสองเดือนของหนูล่ะคะพี่” เบบีหน้าเสีย ย้อนถาม ลูกพี่ของเธอเสียงอ่อย “หนูยังต้องทำงานอยู่ที่นี่อีกนะคะ”

“ฉันยังอยู่ของฉันมาได้ตั้งนานน แกจะกลัวอะไร” พิศายกมือ ทำสะอว “พวกนั้นกระจอกจะตาย ดีแต่นินทา”

“พี่พิศา เบาๆ หน่อย” เบบียกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก กระซิบบอก หลังจากหันมองรอบตัว กลัวว่าหากมีใคร ‘บังเอิญ’ ผ่านมาได้ยิน พิศาจะเดือดร้อนเข้า

“แล้วนี่ยายแหวนอยู่หรือเปล่า” พิศาระบายลมหายใจ เอ่ยปาก ถามหาแหวนประดับ เพื่อนในบริษัทเพียงคนเดียวของเธอ...ส่วนยาย เบบีนี้ไม่นับว่าเป็นเพื่อน เพราะยังเป็นแค่เด็กฝึกงาน “หรือออกไป ว่างงาน”

“อยากจะเจอฉันทำไมพิศา” แหวนประดับเดินเข้ามาที่โตะ ทำงานของเพื่อนพร้อมคำถาม หญิงสาวมีผิวเข้มกว่าพิศาเล็กน้อย เพราะเจ้าตัวเป็นคนไทยแท้ ผิดกับพิศาที่มีเชื้อสายจีนผสม “อยากให้ ฉันทำงานให้อีกหรือไง”

“เปล่าสักหน่อย” พิศาปฏิเสธเสียงเบา เรื่องที่เธอชอบโยนงาน ให้แหวนประดับทำนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะแหวนประดับนั้น ‘ชอบ’ ที่จะมึงานทำตลอดเวลา ในขณะที่พิศานั้น ‘ช่างเลือก’ กว่ามาก “ฉัน แค่อยากรู้ว่าแกอยากจะทำงานนี้หรือเปล่า ฉันจะได้ช่วย”

“ปีนี้แกทำงานไปแค่สามงานเองนะ” แหวนประดับเอ่ยเสียงเข้ม ทั้งบริษัทมีเพียงหญิงสาวคนเดียวเท่านั้นที่กล้าเอ่ยปากตักเตือนพิศา เพราะคนอื่นๆ นั้นต่างเกรงกลัวหญิงสาว เพราะเหตุผลที่ว่าเธอเป็น

ลูกสาวของหุ้นส่วนใหญ่ “ไม่คิดจะทำผลงานเผื่อจะได้โบนัสไปชอปปิงตอนปลายปีเลยหรือไง”

“ยายแหวน...”

พิศายิ้มหวานหยด แต่คนมองนั้นกลับหน้าตึงหนัก แหวนประดับรู้จักรอยยิ้มนั่นดี...รอยยิ้มของตัวอิจฉาในละครอย่างไรล่ะ

“เรื่องเงินนะไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย ฉันเป็นห่วงแกมากกว่า...แกยังไม่กลับบ้านไม่หมดไม่ใช่หรือ”

“ฉันไม่ยอมไปสู้รบมือกับอึที่ฟ้ากรแทนแกหรอกนะ” แหวนประดับตักคอเพื่อนสนิท “ข้ออ้างนี้มันเก่าแล้ว ถ้าแกอยากจะทำหลอกให้ฉัน แกต้องไปหาวิธีใหม่”

“โห แคนี่ก็ทำเพื่อเพื่อนไม่ได้” พิศายโวย ทิ้งตัวลงนั่งบนโต๊ะแรงๆ แล้วสะบัดหน้าหนีเพื่อนของเธออย่างแง้งอน “เงินนะแหวน เงิน...เพื่อเงิน ท่องไว้สิ”

“ไม่จำเป็นพิศ...” แหวนประดับฉีกยิ้ม สายหน้าไปมาคล้ายผู้ใหญ่อากำลังพูดกับเด็กหัวรั้น “ฉันพอมีเงินใช้ ไม่ได้เดือดร้อนขนาดนั้น”

จริงอยู่ที่ก่อนหน้านี้เธอใหม่ทำงานเป็นบ้าเป็นหลังเพราะจำเป็นต้องใช้เงิน แต่หลังจากมาอยู่ที่นี้และได้เป็นเพื่อนกับพิศแล้ว เธอก็มีเงินถึงขั้นซื้อรถซื้อบ้านได้ในเวลาเพียงไม่กี่ปี ก็ต้องขอบคุณไอ้คำพูดของเพื่อนเธอนั่นแหละ เงิน...ทำงานเพื่อเงิน ท่องเอาไว้ สำหรับเธอแล้วพิศเป็นทั้งเพื่อนและครูของเธอ แต่บางครั้งก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนมีน้องสาวหัวดีจอมซี้เกียจในคราเดียวกัน “ฉันทำงานแทนแกจนจะรวยอยู่แล้ว”

“ก็แหม...” คนที่กำลังจะทำให้เพื่อนรวยร้อง ทำปากยื่นพร้อมเหลือกตาขึ้นมองเพดาน ทำเป็นไม่เห็นสายตาระอาของแหวนประดับ “แบบนั้นก็ดีแล้วนี่”

“เตรียมตัวได้แล้วพิศ” แหวนประดับแก้มทำเป็นยิ้มแฉ่งส่ง

ให้เพื่อน “พี่เกิดเขาเรียกประชุม...แก ฉันทันทีก็พี่พากรสุดที่รักของแก ด้วยอีกคน”

พิศำเบ้าปากเมื่อได้ยินว่าพากรโดนเรียกตัวด้วยเหมือนกัน ก่อน สลัดสลิปเปอร์นุ่มนึ่งสำหรับใส่ในบ้านทิ้ง แล้วกระแทกเท้าไปคิดว่า ลูกบุญแดงลูกรักของเธอขึ้นมาสวม ปากก็สั่งงานเบบี๋ไปด้วย “ลงไปเอาของ ข้างล่างขึ้นมาให้ฉันทันด้วยนะเบบี๋ ส่วนขนมกับครีมนะของแก”

“คะพี่พิศำ” เบบี๋ยิ้มกว้าง พยักหน้ารับคำสั่งของลูกพี่ตนแรงๆ มองตามแผ่นหลังเล็กของพิศำกับแหวนประดับที่เดินตามหลังกันไปยัง ห้องทำงานของเกศรา บอสใหญ่แห่ง Even for you จนลับตา

1

Even for you แห่งนี้เป็นบริษัทที่รับทำงานทุกอย่าง หรือ
พูดง่าย ๆ ก็คือบริษัทที่เป็นตัวกลางในการเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในโลก
นี้ให้แก่ลูกค้า แม้ว่าสิ่งที่ลูกค้าต้องการจะแปลกจนไม่มีบริษัทไหนรับทำ
แต่ Even for you นั้นยินดีอย่างยิ่งที่จะเป็นคนจัดการ ขอเพียงลูกค้า
นั้นกระเป๋านักและยินดีจ่ายโดยไม่มีการติดออดใดๆ

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเอกลักษณ์ของบริษัท เนื่องด้วยบริษัทแห่งนี้
ล้วนแต่รับงานที่ไม่มีใครรับทำ ทำให้ลูกค้าส่วนใหญ่ล้วนเป็นพวกเศรษฐี
มีเงินที่ยินดีและยอมทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเอง
ต้องการ

พิศากับแหวนประดับนั้นเป็นพนักงานรุ่นแรกๆ ที่เข้ามาทำงาน
ในบริษัท และทั้งสองก็เป็นพนักงานที่ได้รับคำชมเชยจากลูกค้ามานับ
ไม่ถ้วน เพราะทำผลงานได้ถูกใจลูกค้าทุกคน จนกลายเป็นสุดยอด
พนักงานที่เกศรา หรือพี่เกศที่ใครๆ ในบริษัทพากันเรียกจนติดปากซึ่ง
เป็นบอสใหญ่ชั้นเ็นดู

แม้พิศจะเรื่องมาก เลื่องงานจนโดนคนในบริษัทเขม่น แต่
เกศรากลีบยอมตามใจ เพราะเห็นแก่ผลงานที่ผ่านมาและรักพิศต่าง
น้องสาว อีกทั้งพิศนั้นอยู่กับเธอตั้งแต่วันแรกที่เปิดบริษัท เกศราจึง

พลอยตกเป็นที่นินทาด้วยข้อครหาที่ว่า ‘เข้าข้าง’ พิศาจนเกินเหตุ

“พีเกิด...สาไม่ทำงานนั้นะคะ ให้ยายแหวนทำไปเลย” พิศาโพล่งออกไปเป็นคำแรกหลังจกผลึกประตูเข้ามาในห้องประชุมเล็ก ดวงตาคมปรายมองหน้าพากรที่จ้องหน้าเธออยู่อย่างไม่เป็นมิตรแล้วสะบัดหน้าหนี ไม่มีเวลามาใส่ใจสายตาชิงชังของอีกฝ่าย

“นั่งลงก่อนยายสา เรายังไง...” เกศราขมวดคิ้วมองหน้าพิศาก่อนออกปากติติงอย่างไม่พอใจ รอจนอีกฝ่ายกระแทกเท้าเดินมานั่ง เธอจึงหันไปหาหญิงสาวอีกคน “เราด้วยแหวน...นั่งลงก่อน”

“คะพีเกิด” แหวนประดับพยักหน้า เดินมานั่งที่เก้าอี้ข้างเพื่อนสนิทของตนและส่งยิ้มนิดๆ ให้พากร แม้อีกฝ่ายแสดงออกว่าไม่อยากเป็นมิตรกับเธอก็ตาม

“รู้แล้วไซ้มี่ยว่าพีเรียกพวกเรามาทำไม”

“คะ/ครับ”

“ไม่คะ” พิศายกมือขึ้นกอดอก โพล่งตอบออกไปด้วยคำตบที่ต่างกับแหวนประดับและพากร เมื่อได้สายตาดูจิกกัดจากพากรเธอจึงยกไหล่อย่างช่วยไม่ได้ “ทำไม...ฉันไม่รู้มันผิดมากหรือไง”

“ยายสา...” เกศราเรียกชื่อพิศาดูด้วยน้ำเสียงเหลืออดและเหนียวหนาย ยิ่งเห็นสีหน้าของพากรแล้วเธอก็รู้สึกปวดหัวจี๊ดขึ้นมา มีครั้งไหนบ้างไหมที่พิศากับพากรจะไม่เขม่นกัน

“ขอโทษคะพีเกิด” พิศายอมเป็นฝ่ายละสายตากับพากร หันไปมองหน้าเกศราแล้วสงบปากสงบคำ แม้เธอจะถูกตีมากขนาดไหนแต่เธอก็รักและเคารพเกศราอยู่มาก “แต่สาไม่รู้จริงๆ นะคะ”

“โอเค งั้นพีจะทวนให้เราฟังอีกรอบ” เกศราถอนหายใจ แต่ก็ซ้ากว่าพากรที่ออกปากจิกกัดพิศ

“ถ้าตั้งใจทำงาน ไม่เอาเวลาไปซื้อของออนไลน์ก็คงรู้เรื่องทันใครเขาบ้างอยู่หรอก” ชายหนุ่มเพียงคนเดียวว่า หมั่นใส่พิศที่ได้อภิสิทธิ์

เห็นคนอื่น ๆ ในบริษัทที่อยู่ร่ำไป “ไถ่ล่ะ วันนี้ซื้ออะไรมาบ้างล่ะ”

พิศาส่ายยิ้ม ชะโงกหน้าข้ามโต๊ะมาจ้องหน้าพากร “เงินของฉัน...ฉันจะซื้อบ้านซื้อรถ หรือซื้อตัวนาฬิกาไปดาวอังคารแล้วใครจะทำไม”

เกศร่ายกมือขึ้นกุมขมับเมื่อได้ยินคำตอบของพิศา ในขณะที่พากรนั้นหน้ากระตุกเพราะคำพูดขี้ยวนนั้น ส่วนแวนระดับยังคงนั่งฟังด้วยสีหน้าปกติ ชินเสียแล้วเวลาที่พิศาใช้คำพูดกวนประสาทหรือที่คนในบริษัทเขาพากันเรียกว่า ‘อวดรวย’

“พอได้แล้ว!” เกศราเสียงเข้ม หันไปมองหน้าพิศา กอดันให้อีกฝ่ายสงบปากสงบคำ หากเป็นคนอื่นได้รับสายตาแบบนี้ พวกเขาคงพากันหวาดกลัวจนตัวสั่น แต่พิศาไม่ใช่คนอื่น...เธอก็จลยหน้าจลยตา เอนหลังฟังแก้อ้อแต่ก็ยอมนั่งเฉยๆ อย่างที่เกศราสั่ง “เรียกมาทำงาน ไม่ได้เรียกมาทะเลาะกัน”

“ขอโทษครับพี่เกิด” พากรหน้าเสีย รู้ตัวว่าเขากำลังทำให้ตัวเองเดือดร้อน เมื่อเห็นสายตาไม่พอใจของเกศรา

“เลิกทำตัวเป็นเด็กกันได้แล้ว ทำงานด้วยกันมาไม่รู้ตั้งกี่ปีทำไมถึงยังเป็นอย่างนี้กันอยู่” เกศราอดตอว่าทั้งคู่ไม่ได้ “ทะเลาะกันทุกวันแบบนี้ไม่เห็นื่อยกันบ้างหรือไง”

พิศานั้นนั่งฟังอย่างไม่สะทกสะท้าน ใจจริงเธออยากจะตอบว่า ‘ไม่เหนื่อย’ ออกไปดังๆ เสียด้วยซ้ำ แต่กลัวว่าเกศราจะกักตัวเธอไว้ด่าจึงพูดกับตัวเองในใจเฉยๆ

“เอาล่ะๆ พิศายังไม่รู้ว่่าพี่เรียกพวกเรามาทำไมไม่ซ้่มั้ย” เกศราถามย้ำ

“คะพี่เกิด” พิศาพยักหน้า ไม่ใช่ไม่รู้เสียทีเดียว แต่กระนั้นเธอก็ยินดีที่จะฟังเหตุผลที่เกศราถึงกับต้องเรียกเธอเข้ามานั่งร่วมห้องกับพากร ทั้งๆ ที่รู้ว่าเธอไม่ถูกกับเขายิ่งกว่าขมื่นกับปุ่น

“พี่มีงานใหญ่...” เกศราเริ่ม “พี่เลยอยากเรียกประชุมเราทุกคน พี่รู้ว่าเราเพิ่งทำงานเสร็จนะแหวน...พากร” เธอหันไปมองเจ้าของชื่อ อย่างขอลุแก่โทษ หากพิศาคือแฟนไม่ยอมรับงานนี้แล้วละก็ เธอก็ต้อง ฟังพวกเขาทั้งคู่อยู่ดี “อันที่จริงงานนี้เป็นงานที่พี่อยากให้เราเข้าไปนะ ยายศา”

“ไม่เอาอะพี่เกิด” พิศาทำหน้าแบ่ “งานใหญ่แบบนี้เห็น้อยตาย เลย ไม่เอาหรือ...ซี้เกียจจะตายซัก”

“ก็แค่ไปขอชื่อแหวนให้ลูกค้า มันจะเหนื่อยอะไรขนาดนั้นอะ” เกศราเอ็ดลูกน้อง แต่พิศาก็ยังดื้อดึง

“ถ้ามันง่ายเขาคงไม่มาจ้างเราหรือทำไมล่ะคะ” พิศาท้วงอย่าง รู้ทัน “พวกเศรษฐกิจเรื่องมากจะตาย ศาไม่เอาด้วยหรือคะ”

“ผมดูแลงานนี้ให้ก็ได้ครับพี่เกิด”

พากรเสนอตัว คนที่กำลังจะโดนอีกฝ่ายแย่งงานจึงหันขวับ จ้อง หน้าชายหนุ่มด้วยสายตาขุ่นขวาง แม้ว่าจะยังไม่อยากจะรับงานนี้เช่นเดิม

“พี่ไม่ได้เป็นคนเล็อกจ๊ะ” เกศรายิ้มแฉ่งๆ ก่อนยกมือขึ้นมา ดุนาพิกา “อีกสิบนาทีลูกค้าจะเข้ามา เขาบอกว่าจะเล็อกคนมาทำงาน ให้เขาเอง”

“ฟังดูก็รู้ว่าต้องเรื่องมาก” คนที่เรื่องมากไม่แพ้ใครออกความเห็น เธอจึงได้สายตาดูๆ จากเกศราเป็นรางวัล “ก็จริงนี่คะ ศาพูดผิด ตรงไหนกัน”

“ถ้าลูกค้ามาแล้วเราทำให้เสียเรื่องนะยายศา พี่จะยัดงานให้เรา ไม่ได้หยุดพักไปจนถึงปลายปี”

เกศราชูคนที่ซี้เกียจทำงานจนพิศาน้ำบูด แต่ก็ยอมนั่งเสียบ และทำตัวดี จนเกศราลุกขึ้น บอกว่าจะออกไปรับลูกค้านั้นแหละ...พอ เจ้านายพันห้องไป พากรกับพิศาก็เริ่มสาดสงครามน้ำลายใส่กันทันที โดยคนเริ่มก่อนก็คือพากร

“ถ้าชี้เกี่ยขนาดนั้นก็ลาออกไปให้มันจบๆ เสียสิ จะอยู่ให้รักบริษัททำไมกัน”

“ก็อยู่ให้พวกชี้้อัจฉมันนอกแตกตายเล่นๆ ใจ” พิศาศีตหน้า ยักคิ้วควนๆ ส่งให้อีกฝ่ายอย่างทำทนาย “คิดเหรว่าถ้าฉันไปแล้วนาย จะได้ขึ้นเป็นลูกรัก เสียใจยะ...ยังมียายแหวนอยู่อีกคน ปลายแถวอย่าง นายนะยังอีกไกลกว่าจะขึ้นมาเทียบชั้นกับพวกเรา”

พากรบกรรมเข้าหากันแน่น เจ็บใจที่ได้รับคำถากถางเช่นนี้จาก ผู้หญิงที่ตลอดทั้งปีรับงานเพียงสามงาน แถมยังผยองว่าตัวเองเป็น เบอร์หนึ่งของบริษัทได้อย่างหน้าชื่นตาบานอีก

“คนชี้เกี่ยจอย่างเธอนะสำคัญตัวผิดไปแล้วมั้ง” เขาเอาคืน “ปีหนึ่งๆ ทำงานก็ขึ้นกันละ...สี่หรือห้าขึ้นนะ”

“แหม...ถ้าเปรียบเทียบกับงานตอกตอยที่นายวิ่งทำจนขาวิด ฉันท้อใจจะแพ้” พิศาศีตหน้าเศร้า “แต่ถ้ามองกันจริงๆ แล้วงานของ นายเทียบไม่ได้กับงานของฉันเลยสักนิด” หญิงสาวพูดเสียงขึ้นจมูก อย่างดูถูก “นายทำงานอะไรบ้างนะ ฉันจำไม่ได้เลยสักอย่าง แล้วทำ ล่มไปเท่าไรนะ ห้าหรือหกงานละ”

“อย่างน้อยฉันก็พยายามแล้วกัน...”

“เพื่อเจ้อ!” พิศาศีตหวัดหางตามองหน้าพากร “ลูกค้าเขาไม่สน หรอกว่านายพยายามให้ตายยังไง ถ้าทำงานไม่สำเร็จมันก็แค่นั้น แหละ...ผิดพลาด ไร้น้ำยา ทำให้บริษัทเสียชื่อ”

“ที่พูดเนี่ยคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นเขาหรือไง” พากรแยกเขี้ยว นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เขาไม่ชอบหน้าพิศา หญิงสาวมักพูดจาดูถูกเพื่อน ร่วมงานที่ทำงานผิดพลาดเสมอ รวากับตัวเองดีเดกว่าคนอื่นนักหนา

“ฉันไม่เคยทำงานไม่สำเร็จ”

คำตอบพร้อมสีหน้าเรียบสนิทของเจ้าตัวทำให้พากรตัวสั่นทิ่ม ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าข่มเขาหนักขนาดนี้มาก่อน

“ทำไม...คิดว่าฉันจะเป็นเหมือนผู้หญิงพวกนั้นหรือไง เฮอะ!
อย่ามาฝันกลางวันหน่อยเลย...”

“ถ้าเธอไม่ใช่ลูกสาวหุ้นส่วน เธอก็ไม่ได้ชุกคอกอยู่ในบริษัทนี้หรอก
พิศา” พากรเช่นเขี้ยว เชื่อสนิทใจว่าเหตุผลเดียวที่เกศรายังเก็บพิศาไว้
ก็เพราะพ่อของพิศาเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท “คิดหรือว่าที่นี้ยังมีคน
อยากจะทำงานกับเธอ”

“ก็ไม่เห็นใครจะมีปัญหาอะไรนี่” พิศายักไหล่ “พอเห็นเซ็คก็รับ
กันหน้าบาน แต่นายคงจะไม่ค่อยได้เห็น เพราะทำงานลุ่มบ่อยเกิน”

“พิศา!”

พากรเช่นเขี้ยว โกรธจนหน้าดำหน้าแดงในขณะที่อีกฝ่ายยกมือ
ขึ้นมารีดนิ้ว จ้องเล็บของตัวเองแม้ไม่มีความจำเป็นเลยก็ตาม

“ไม่แน่นอน...ถ้านายยอมวางอีโก้ๆ ของตัวเองลง แล้วยอมให้
ยายแหวนเป็นคนสอนงาน นายอาจจะทำงานดีกว่าเดิมก็ได้”

“ไม่จำเป็น!”

“นั่นแหละๆ” หญิงสาวยกนิ้วชี้หน้าพากร “อีโก้ๆ ที่ฉันพูดถึง
อยู่ การคิดว่าตัวเองเจ๋งกว่าคนอื่นแล้วอวดเบ่งไม่รู้เวล่ำเวลาของนาย
นะ มันโง่มาก...ลูกค้าไม่ต้องการ ‘คนที่คิดว่าตัวเองเก่ง’ หรือคนะ เขา
ต้องการ ‘คนเก่ง’ ”

“ทุกคน...” เสียงของเกศราทำให้พิศาและพากรผละออกจากกัน
แม้พากรจะยังหอบหายใจเพราะอารมณ์โมโหอยู่บ้าง แต่ก็รักษาสีหน้า
ได้ดีมาก เมื่อลูกค้ารายสำคัญของบริษัทเดินเข้ามาในห้อง “นี่เจ้าสัว
ยงชัย ลูกค้าของเรา”

ทั้งสามยกมือไหว้ชายที่เกศราแนะนำว่าเป็นเจ้าสัวอย่าง
นอบน้อม ตาฝ้าฟางของฝ่ายนั้นกวาดมองคนที่เกศราเอ่ยอ้างว่าเป็น
มือดีของบริษัทอย่างประเมิน ก่อนจะไปหยุดยังใบหน้าเอารื่องของ
หญิงสาวที่แต่งตัวดีจนเขาคิดว่าเธอเป็นหนึ่งในผู้บริหารของที่นี่

พิศาระสานสายตานั้นด้วยสีหน้าเฉยเมย ไม่ได้หวาดกลัวแต่
ก็ไม่ได้คิดที่จะสู้รบด้วย คล้ายกับว่าเธอชินชากับสายตาทรงอำนาจ
แบบนี้จนสามารถสบตาได้อย่างเป็นปกติ ทำให้เจ้าสัวงชัยถึงกับ
อึ้งอัมม์ ก่อนจะเมินหญิงสาวไป

“เจ้าสัวคะ นี่พากร พิศา แล้วก็แหวนประดับค่ะ” เกศราแนะนำ

“เออๆ คิดเสียว่าไหว้พระ” เจ้าสัวยกมือไหว้ ปากก็บอกตาม
ประสาผู้ใหญ่ที่ใครๆ ก็มักจะยกมือไหว้ด้วยความยำเกรงและเคารพ
“ไหนล่ะ ใครจะทำงานให้ฉันกัน”

พิศายืนนิ่ง เงยหน้ามองเพดานอย่างรอคอยให้พากรเอ่ยปาก
เพราะเธอนั้นซี้เกียจจนไม่อยากจะเอาชนะแม้จะเป็นเรื่องงานชิ้นนี้
ก็ตามที

“เออใช่มี๊ย” คนที่ผ่านโลกมามากมองตรงไปที่พิศา ขณะที่
อีกฝ่ายนั้นกะพริบตาปริบๆ อย่างสับสน

“อ้อ...เปล่าค่ะ หนูไม่ทำ”

เจ้าสัวหรีตาลงอย่างพิจารณา ดึงเก้าอี้มาแล้วทรุดนั่งก่อนจะ
แหงนหน้ามองพิศา

“ทำไมไม่ทำล่ะ เจ้านายเธอบอกว่าเธอเป็นมือหนึ่งของบริษัท
นี่...หรือว่าเป็นแค่ราคาคุยกันเน้อ...”

“พอดีหนูไม่ว่างค่ะ” พิศาตอบ ไม่สะทกสะท้านต่อคำพูดทำทนาย
ของเจ้าสัว เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนคนแก่กระแหนะกระแหนะ
เรื่องแบบนี้เธอ ‘จิตแข็ง’ มาก ไม่อย่างนั้นคงไม่อยู่รอดปลอดภัยมาจน
ปานนี้หรอก “แล้วก็ไม่อยากทำด้วย ไม่ชอบลำบากค่ะ”

“ฮ่าๆ เออ...ที่แท้ก็รักสบาย”

เจ้าสัวเงยหน้าหัวเราะ ในขณะที่คนทั้งห้องต่างพากันตัวสั่น หัว
เกรงบารมีของท่านจนพากันหน้าซีดเผือด จะมีก็แต่พิศาคนเดียว
เท่านั้นที่ยังไม่รู้สึกขี้สอมอะไร “ออกไปๆ ฉันจะคุยกับแม่หนูนี่สองคน”

“หนูไม่อยากทำงานให้ท่านค่ะ” พิศายืนยืนยันความต้องการของตน เมื่อเจ้าสัวโบกมือไล่คนในห้อง ไม่เว้นแม้แต่คนสนิทของท่านที่ติดตามมาด้วย

“รอคุยกับฉันก่อน ถ้าถึงตอนนั้นไม่อยากทำฉันก็ไม่ว่า” เจ้าสัวเอ่ย มองแค่หางตาก็รู้ว่าแม่หนูคนนี้เป็นลูกคนมีอันจะกิน นี่คงรวยจนไม่ต้องทำงานเองสิท่า...ไม่อย่างนั้นคงไม่ปฏิเสธงานแบบไม่คิดหน้าคิดหลังอย่างนี้

พอทุกคนเดินพ้นไป เจ้าสัวจึงหันมาทုံความสนใจให้แก่หญิงสาวตรงหน้าได้เต็มที่ “เป็นลูกเต้าเหล่าใครล่ะหนู ทำไม่ถึงกล้าไม่รับงานของฉัน”

“พ่อแม่หนูเป็นใครก็ไม่เห็นจะเกี่ยวเลยนี่คะ” พิศาชักสีหน้าไม่เข้าใจว่าพ่อแม่ของเธอมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างไร

“หนูรู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร”

“ไม่รู้ค่ะ” พิศาตอบเสียงห้วน “แต่ถึงรู้หนูก็ไม่รับงานของท่านอยู่ดี หนูไม่ชอบทำงานกับคนเรื่องมาก...มันไม่คุ้มเหนื่อย”

“เฮอะ! ที่ไม่รับงานนี้ก็เพราะกลัวว่าฉันจะจ่ายไม่คุ้มอย่างนั้นไซ้มั๊ย” เจ้าสัวเสะะยิ้ม “คิดว่าฉันเป็นคนขี้เหนียวหรือยังงั้น”

“เปล่าค่ะ” พิศาส่ายหัว “แต่หนูรู้ว่างานแบบนี้ต้องเจออะไรบ้าง ท่านอยากให้หนูไปตามตี้อ ขอชื่อแหวนจากคนคนหนึ่งมา...หนูรู้ว่าเจ้าของแหวนนั้นเป็นคนหวงสมบัติ แล้วก็ต้องปากร้ายจนท่านต้องมาจ้างบริษัทหนูทำ”

“ก็นั่นมันเป็นเหตุผลที่มีบริษัทนี้ไม่ใช่หรือไง บริษัทที่ทำงานที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ล่ะ”

“คะ ท่านเข้าใจถูกแล้ว” พิศาพยักหน้ารับ “แต่ที่หนูพูดก็คือตัวหนูไม่ชอบงานที่มันลำบาก แต่แหวนประดับ...เพื่อนอีกคนของหนูเก่งมากนะคะ และเธอก็ยินดีที่จะรับงานด้วย”

“บอกฉันหน่อยสิหนู...พิศ่าใช้มั๊ย” เจ้าตัวยงชัยขมวดคิ้ว ทวนชื่อของหญิงสาวอย่างไม่แน่ใจ

“คะ หนูชื่อพิศ่า” เจ้าของชื่อพยักหน้ารับ

“มีงานไหนในโลกนี้บ้างที่ไม่ลำบาก...” ท่านเล็กคิ้ว “หนูมาทำงานแล้วหนูหวังจะไม่ลำบากอย่างนั้นหรือ หนูคิดจะทำงานแบบไหนกัน”

“ที่หนูพูดก็คือ...หนูจะทำงานที่มันคุ้มค่าเท่านั้นคะ” พิศ่ายิ้มนิดๆ เธอเคยเจอคนแก่แบบนี้มานับไม่ถ้วนอีกเหมือนกันนั่นแหละ “อย่างที่หนูบอก งานแบบนี้มันทั้งเหนื่อยทั้งเสียหน้า...และอาจจะไม่สำเร็จ หนูชอบที่จะชนะ...หนูจะทำงานที่หนูรู้ว่าตัวเองจะทำได้เท่านั้นคะท่านเจ้าสัว”

“มันก็ไม่ทำทายเป็นอะสิ” คนที่ผ่านโลกมานานออกความเห็น

“น่าเบื่อหน่ายแต่ยังงี้ก็ไม่เสียหน้า แล้วก็ไม่เสียชื่อคะ” พิศ่าบอกเหตุผลของตัวเอง “อย่างที่บอกไป งานนี้มันไม่คุ้มค่าเลย...ไหนจะต้องบากหน้าไปหาเจ้าของแหวนแล้วก็กลับมาโดนท่านเจ้าสัวว่า หนูไม่ชอบ”

“ฉันชอบหนู” เจ้าสัวเอนหลัง ถอนหายใจเบาๆ อย่างพอใจ “หนูชอบเอาชนะ...ฉันเองก็ชอบที่จะเป็นคนชนะ เราน่าจะทำงานด้วยกันได้ดี”

พิศามองสีหน้าพึงใจคล้ายเสียที่เกาเกมของเจ้าสัวอย่างพิเนจสีหน้าแบบนี้แหละที่เธอชอบ...สีหน้าของคนที่อยู่แล้วว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายชนะ

“ท่านคิดว่าหนูจะตกลงรับงานนี้หรือคะ” พิศ่าเล็กคิ้ว

“หนูคงไม่ตกลงด้วยตัวเองหรอก” ท่านว่า “แต่เจ้านายของหนูจะต้องหาวิธีบังคับให้หนูตกลงจนได้นั่นแหละ เพราะฉันจะบังคับให้เกศราทำอย่างนั้น”

“เออละค่ะ” พิศาดึงเก้าอี้มานั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม เป็นการยอมรับข้อเสนอของอีกฝ่ายกลายเป็น “ขอหนูฟังรายละเอียดของงานหน่อย แล้วก็คำตอบแทนด้วย”

“แหวนวงนี้” เจ้าตัวผลัดกำปั้นในมือส่งให้หญิงสาว สีหน้าของเขาเข้มขึ้นเล็กน้อยเมื่อพูดถึงเรื่องแหวน “ฉันต้องได้มันคืนมา แต่ไอ้เด็กหัวแข็งนั่นมันไม่ยอมขาย งานของหนูแค่ไปขอซื้อมา”

“ท่านจะเสนอเงินให้เขาเท่าไรคะ” พิศาพลิกกำปั้นในมือ ดูรูปแหวนและประวัติของเจ้าของแหวน

“เท่าไรก็ได้ที่มันจะยอมขาย”

พิศาดึงขึ้นเหลือบตาขึ้นมาจากเอกสารในมือ เลิกคิ้วมองหน้าเจ้าสัวด้วยสายตามีคำถาม

“แค่ยอมขาย...หรือจะยอมเข้ามาคุยเรื่องราคา ฉันยินดีจ่ายหมด”

“พูดง่าย ๆ ก็คือจ่ายไม่อั้นอย่างนั้นใช่ไหมคะ” พิศาทถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“ใช่”

“เออละค่ะ” หญิงสาวยิ้มกว้าง ปิดแฟ้มลงเมื่อเห็นคำถามว่าการเจรจาข้อตกลงในครั้งนี้จะเข้าทางเธอเสียแล้ว “ถ้าฉันมาว่าเรื่องคำตอบแทน”

“เท่าไรก็จ่าย”

“แหม...อย่างนี้ค่อยคุยกันได้ง่ายหน่อย” พิศายิ้มกริ่มเมื่อได้รับคำตอบที่ตนหวังไว้ เธอสะบัดผม ตั้งท่าเจรจาเรื่องคำตอบแทนอย่างเต็มที่ “เรื่องกำหนดเวลาละค่ะ”

“ไม่มี” ท่านตอบง่าย ๆ “แค่ทำให้มันยอมขายแหวนคืนมาได้ จะเสียเงินเสียเวลาเท่าไรฉันก็ยอม...ดูซิว่ามันกับฉันใครจะทนทายาดกว่ากัน”

ประโยคสุดท้ายนั้นเจ้าสัววยงซัยคล้ายพูดกับตัวเอง แต่พิศานั้นกำลังดีใจเกินกว่าจะได้ยิน รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากอย่างยามใจในฝีมือของตัวเอง ในสมองของเธอตอนนี้มีอยู่อย่างเดียวก็คือคำว่าเงิน...เงิน และก้เงิน ลอยชนกันเสียงดังโครมคราม

“อย่างนั้นก็ตกลงค่ะ” พิศายิ้มกว้าง ก่อนจะขยับนิ้วชี้ขึ้นมาอย่างคนที่เพิ่งนึกอะไรออก “แต่ว่าอีกอย่างค่ะท่านเจ้าสัว...หนูขอโบนัสล้านหนึ่งหลังจากงานเสร็จ”

“เออ ได้” ท่านตอบมาง่ายๆ อย่างไม่ติดใจอะไรกับเงินหนึ่งล้านบาท “เดี๋ยวบอกเลขฯ ให้”

เอ็ด!

เสียงหักเลี้ยวที่ตั้งขึ้นของรถสปอร์ตคันงามที่เพิ่งจอดเทียบหน้าบริษัทอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ นั้น ทำให้เหล่าพนักงานต่างพากันมองเป็นตาเดียว ยิ่งเห็นคนขับรถที่เพิ่งก้าวลงมาแล้ว หนุ่มๆ ก็ถึงกับผิวปากหืออ มองคุณหนูร่างบอบบางที่สวมเครื่องแต่งกายแบรนด์เนม ตั้งแต่หัวจดเท้าจนเหลือวหลังกันคอแทบเคล็ด

พิศาทำเป็นมองไม่เห็นสายตาที่กวาดมองเธอด้วยความชื่นชมเหล่านั้น เธอถือกรรต เดินฉับๆ เข้ามาในตัวตึกด้วยกิริยาท่าทีสง่างามจนหนุ่มๆ เหล่านั้นแทบทรุดไปกองอยู่แทบเท้าของเธอ

“ฉันมาหาคุณวริตค่ะ” เธอบอกความต้องการของตัวเองหลังจากดึงแว่นกันแดดออกจากใบหน้างาม “ฉันจะเจอเขาได้ที่ไหนคะ”

“เชิญคุณผู้หญิงทางนี้ค่ะ” พนักงานตำแหน่งรีเซปชันหน้าเสี่ยเล็กน้อยเมื่อได้ยินว่าคนที่หญิงสาวตรงหน้านี้ต้องการจะพบเป็นใคร “คุณวริตประชุมอยู่ อีกลักפקคงจะลงมา”

“ขอบคุณค่ะ” พิศายิ้มหวาน ใช้เสน่ห์ที่มีอย่างเหลือล้นของตนให้เป็นประโยชน์ที่สุด หลังจากมานั่งในห้องรับรองของบริษัทอสังหาฯ

ที่หรูหราโอ่อ่าสมกับที่เป็นบริษัทอันดับต้นๆ ของประเทศ

“จะให้ดิฉันเรียนว่าใครมารอพบคะ”

“พิศาคะ...พิศา สิงหพิทักษ์”

“พีณ...พีณ เนีย...รู้หรือเปล่าว่ามีผู้หญิงมารอเจอพีวริต
อยู่ที่ห้องรับรอง”

แก้วกาญจน์ คนที่เพิ่งส่งแขกไปที่ห้องรับรองปริมาบอกสุนี “ชื่อ
พิศา ช่วยสวยนะพี...สวยอย่างกับนางฟ้า ยิ้มออกมาที่หน้านี้ว่าเป็น
ดารา”

“อะไร พิศาที่ไหน ไม่เคยได้ยินชื่อ” สุนีกระแทกแฟ้มในมือลง
เมื่อได้ยินว่ามีหญิงสาวมาขอพบวริต ผู้ชายที่ทุกคนในบริษัทรู้จักกันว่า
เธอนั้นชอบบออยู่ “นามสกุลอะไร แล้วบอกหรือเปล่านั้นมาเจอคุณ
วริตของดิฉันเรื่องอะไร”

“ถามทีละเรื่องสิพีณ” แก้วกาญจน์ แต่ก็เล่าไม่หยุดปาก
“นามสกุลสิงหพิทักษ์พี แต่ไม่ได้บอกว่าคุณวริตทำไม สงสัย
ต้องเป็นแฟนกับคุณวริตแหงเลย ถึงว่าสิ...มีแฟนสวยขนาดนี้เอง
ถึงได้เป็นเด็กอนามัยจัด ไม่ยอมไปไหนกับเราหลังเลิกงาน”

“เหลวไหล!” สุนีตวาดเพื่อนร่วมงาน วริตจะมีคนรักแล้วเธอ
ไม่รู้ได้อย่างไร ในเมื่อทุกวันนี้เธอก็ตามติดเขาทุกฝีก้าวขนาดนี้ “คุณ
วริตหรือจะมีแฟน ไม่มีทางหรอก”

“จริงนะพี” แก้วกาญจน์ยืนยันสิ่งที่ตัวเองคิดเสียงแข็ง “คุณพิศา
คนนั้นนะทั้งสวยทั้งรวย เสื้อผ้ากระเป๋าราคาคงรวมกันเป็นล้านได้เลย
นะ”

“จริงหรือ” จากที่ไม่เชื่อ สุนีก็เริ่มไขว่ไขวเมื่อได้ยินว่าหญิงสาว
ที่อาจจะเป็นศัตรูหัวใจของเธอนั้นร่ำรวยและสวยขนาดไหน “ของแท้
หรือเปล่าเถอะยายแก้ว แก้อาจจะมั่วก็ได้”

“ของแท้สิพี่นี่...” แก้วกาญจนากระเจ้ากระงอด ถึงเธอจะไม่มี
ปัญญาซื้อเสื้อผ้าแบบพิศบา แต่เธอก็รู้ว่าข้าวของที่หญิงสาวคนนั้นใช้
ล้วนแต่เป็นของจริง “แถมยังถือแอร์เมสด้วยนะ”

“อะไรมันจะรวยขนาดนั้นกัน” สุณีชักสีหน้า ไม่ชอบใจที่ได้ยิน
ว่าคู่แข่งของตนนั้นมีภาษีดีกว่า “สิงห์พิทักษ์ซีเอ็ม...นามสกุลนะ”

“คะพี่” แก้วกาญจนาพยักหน้าแรงๆ ตะโกนหน้าข้ามไปมองหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ของสุณี เป็นจังหวะเดียวกันกับประตูห้องประชุมใหญ่ถูก
ผลักออกมาโดยชายหนุ่มที่กำลังถูกพุดถึง

“ฝากด้วยนะวริต...นอกจากคุณแล้วผมก็ไม่มีใคร” เสียง
นั้นฟังดูจวนใจอยู่ในที่ “นี่ก็ใกล้วันเข้ามาแล้ว แต่แปลนยังแก้ไขไม่
เรียบร้อย ราคาประเมินก็ยังไปไม่ถึงไหน”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมจัดการให้” ชายหนุ่มที่หอบแฟ้มเอกสาร
เต็มสองมือยิ้ม ชินกับเดดไลน์เช่นนี้เสียแล้ว เพราะตำแหน่งอย่างเขา
ยิ่งต้องเจอเรื่องเช่นนี้บ่อยเป็นพิเศษ “ผมจะตามงานให้ ไม่น่าจะเกิน
วันมะรืนก็น่าจะเรียบร้อย...ไม่ต้องห่วงนะครับ”

“ยังไงก็ฝากด้วยละ” อีกฝ่ายนั้นดูเหมือนยังไม่คลายกังวล
“เหลือแต่คุณนี่แหละที่ผมพอจะพึ่งได้”

“ครับ” วริตพยักหน้า หมุนตัวเตรียมกลับไปทำงานของตัวเอง
ต่อ แต่หญิงสาวที่รออยู่หน้าห้องกลับไม่ยอมให้เขาทำอย่างนั้น สุณี
เดินอ้อมโต๊ะทำงานมาตักหน้าเขา

“มีอะไรหรือครับคุณสุณี” ชายหนุ่มเมยหน้ามองเจ้าของชื่อนั้น
อย่างสงสัยเมื่อเห็นอีกฝ่ายมีท่าที่เหมือนกำลังไม่พอใจ เพราะจำไม่ได้
ว่าตนไปทำอะไรให้ จนกระทั่งเธอเอ่ยปาก เจ้าของใบหน้าคมคายจึง
เริ่มเข้าใจ

“มีผู้หญิงมารอพบคุณอยู่ที่ห้องรับรองคะ” สุณีบอกด้วยเสียง
ขึ้นจมูกอย่างแแงอน คาดหวังให้วริตอธิบายให้เข้าใจ หรืออย่างน้อยก็

บอกเธอว่าผู้หญิงที่แก้วากยาลัยถึงนั้นเป็นใคร “เธอบอกว่าชื่อ พิศาลิงหพิทักษ์ ค่ะ”

“อ้อ ขอบคุณมากครับ” วริตพยักหน้า นอกจากไม่อธิบายอะไรแก่สุณีแล้ว เขายังยิ้มกว้างเมื่อได้ยินชื่อหญิงสาว ชวนให้สุณีอดคิดไม่ได้ว่าชายหนุ่มนั้นรู้จักมักคุ้นกับหญิงสาวที่ชื่อพิศาลี

วริตไม่แสดงอาการแปลกใจออกไปทางสีหน้าก็เพราะอยากใช้โอกาสนี้ตัดความหวังของสุณี ไม่ให้เธอคิดอะไรเกินเลยกับเขามากไปกว่าเพื่อนร่วมงาน สำหรับเขานั้นสุณีเป็นคนดีคนหนึ่ง แต่เขาตั้งใจเอาไว้แล้วว่าเขาจะไม่คบหากับเพื่อนร่วมงานเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่จะตามมา เขาจึงไม่คิดเปิดใจคบหาสุณีฉันท์สาว

หนุ่มลูกครึ่งระบายยิ้มกว้าง ขณะปลีกตัวออกมาจากห้องประชุม มุ่งหน้าไปที่ห้องทำงานของตนโดยระหว่างนั้นก็ยิ้มที่แฉะไปเชิญแขกที่มาขอพบเขาเข้าไปคุยกันในห้องทำงาน

วินาทีแรกที่วริตก้าวเข้าไปในห้องรับรอง ใบหน้าสวยของหญิงสาวที่รออยู่ทำให้เขาเซงก์ไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกระแอมเบาๆ เรียกความสนใจจากร่างบาง

“คุณพิศาลีมั๊ยครับ” วริตพูดด้วยระดับเสียงที่ได้ยินกันเพียงสองคน เมื่อร่างบางเงยหน้าขึ้นมองพร้อมระบายยิ้มสดใสส่งมาให้ เขาก็ถึงกับทำหน้าไม่ถูก...เขาเคยถูกสุณีหัวเราะเหน็บมานานักต่อนักแล้ว และสาว ๆ ในบริษัทก็แสดงออกว่าสนใจในตัวเขาอย่างชัดเจน แต่ไม่เคยมีใครไหนที่ทำให้หัวใจของเขาเต้นไม่เป็นสำได้อย่างที่ผู้หญิงคนนี้ทำ

“ค่ะ คุณคงเป็นคุณวริต เคลย์ ลินะคะ”

พิศาลุกจากเก้าอี้ กิริยาดีใจของเธอทำให้เหล่าพนักงานสาว ๆ ที่เรียงมืองอยู่นอกห้องออกอาการไม่พอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุณี

“เชิญที่ห้องผมเถอะครับ” ชายหนุ่มชวน ใจจริงก็อยากเปิดประตูให้หญิงสาวอย่างสุภาพบุรุษที่ดีควรทำอยู่หรอก แต่งานที่เต็ม

อ้อมแขนของเขามันไม่อำนวนยนี้สิ

“มาคะ ฉันช่วย...” พิศากวาดตามองออกไปนอกห้องก่อนจะหัวเราะเสีียงไส เสนอตัวช่วยชายหนุ่มเพราะอยากแกล้งให้สาว ๆ พวกนั้นเกลียดขี้หน้าเธอเล่น

วริตนั้นซึ่งน้ำใจของหญิงสาวจนเกือบจะยกมือขึ้นไหว หากไม่กลัวว่าจะมีพิรุณให้สุณิจับได้ได้ว่าเขากับหญิงสาวนั้นเพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก เขาคงยกมือไหว้หญิงสาวจริงๆ และพิศานั้นก็ดูจะเป็นคนที่เข้าใจอะไรได้อย่างง่ายดายตาย นอกจากรับแพ้มงานไปแล้ว เธอยังยื่นมือมากุมมือเขาหน้าตาเฉย

“เอ่อ คุณ...”

“ไปสิคะ” พิศาเร่ง ยิ้มแป้นขณะกระตุ้นให้ชายหนุ่มเดินนำไปที่ห้องทำงานของเขา “เดี๋ยวเขาก็รู้กันหมดหรอกคะ”

“ครับ” วริตก้มหน้า จูงมือหญิงสาวเดินไปที่ห้องทำงานของตน ซึ่งปกตินั้นใช้เวลาไม่ถึงห้านาที แต่วันนี้วริตกลับรู้สึกเหมือนว่ามันนานเป็นปี ไหนจะสายตาล้อเลียนแกมยินดีของเพื่อนร่วมงานที่มองมานั้นอีก มันทำให้เขารู้สึกอึดอัดแปลกๆ นี่ยังไม่รวมสายตาดัดพ้อของพนักงานหญิงอีกหลายคน

“ดูท่า...คุณจะเสน่ห์แรงเหมือนกันนะคะ” พิศาออกความเห็นหลังจากที่ทั้งสองเข้ามาในห้องทำงานของชายหนุ่มเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวทำตัวสบายๆ เท่าไหร่ วริตก็ยังมีสีหน้าลำบากใจ

“ผมขอโทษคุณจริงๆ นะครับ ที่ต้องทำให้คุณมาตกกระไดพลอยโจนไปกับผมอย่างนี้” วริตยกมือไหว้ท่วมหัว ดูท่าแล้วหญิงสาวตรงหน้าเขานี้คงมาจากครอบครัวที่ดี และไม่มีทางที่เธอจะลดตัวมาคบหากับเขาอย่างที่คนอื่น ๆ เข้าใจแน่ คิดได้แบบนี้แล้ววริตก็ยิ่งรู้สึกผิดเข้าไปใหญ่ “แต่ยังไงก็ต้องขอบคุณคุณพิศามากนะครับ ถ้าไม่ได้คุณผมคงลำบากมากกว่านี้”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยคะ” พิศาลหัวเราะ หันไปมองนอกประตูซึ่งมีเงาตะคุ่มๆ ของคนที่กำลังแนบหูฟังอยู่นอกประตูแล้วก็ระบายยิ้มเจ้าเล่ห์ “รอเดี๋ยวนะคะ”

เธอบอกแล้วก้าวพรวดๆ ตัดห้องไปกระซอกประตูเปิดออก

“ว้าย!” เสียงกรีดร้องของพวกสาวๆ ดังขึ้นด้วยความตกใจ คาดไม่ถึงว่าแฟนของวริตจะเอาเรื่องขนาดนี้

“ขอพิศาคู่กับวริตสองคนสักครู่นะคะ” หญิงสาวยิ้มหวาน บอกบรรดาสาวๆ ที่ยืนหน้าซิดเมื่อดอยู่หน้าประตูด้วยน้ำเสียงหวานหยด และทุกคนก็ยอมถอยห่าง เว้นแต่สุณีที่จ้องหน้างามด้วยสายตามุ่งร้ายเต็มที แต่พิศาก็เพียงกะพริบตาปริบๆ แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจสายตาทิ้งหวงของหญิงสาวอีกคน เธอเอียงคอมอง “มีอะไรหรือเปล่า...อยากได้อะไรจากวริตหรือเปล่า”

“มีอะไรหรือครับคุณสุณี” วริตยื่นหน้าออกมาจากห้อง แต่ไม่อาจจะก้าวออกมาข้างนอกได้เพราะพิศานั้นค้ำแขนไว้ที่บานประตู “มีเรื่องด่วนอย่างนั้นหรือครับ”

“เปล่าคะ” สุณีกระแทกเสียงตอบ ใจจริงเธออยากจะร้องกรีดที่जूๆ ยายผู้หญิงคนนี้ก็โผล่หน้ามา หน้าซำยังแสดงตัวว่าสนิทสนมกับชายหนุ่มเกินหน้าเกินตาเธอ แต่เมื่อจำได้ว่าเธอกับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันมากไปกว่าเพื่อนร่วมงาน สุณีจึงต้องกัดฟันทน “ได้ยีนว่าแฟนของคุณวริตสวยอย่างกับนางฟ้า เลยอดอยากเห็นไม่ได้”

“แหม...ชมกันเกินไปแล้วนะคะ” พิศายิ้มขวยเขิน สบตากับชายหนุ่มที่หัวเราะเก๋ๆ ในคอแล้วว่าต่อ “ก็ไม่ได้สวยอะไรขนาดนั้นสักหน่อย ใช่มั้ยคะวริต...”

“ก็...สวยนะคะ” วริตตอบอย่างพาท้อ

เสียงหัวเราะที่ก้องกังวานของพิศาลทำให้เขาไม่ทันได้ยินเสียงกรีดร้องเพราะความอิจฉาของสาวๆ ในบริษัท โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงสาว

ที่ชื่อสุณี

พิศางยหน้าหัวเราะอย่างมีจริตเงินอายน่ารักน่าเอ็นดู ก่อนจะหันมาบอกกับคนที่อยู่หน้าห้องว่า “ขอพิศาคู่กับวริตก่อนนะคะ”

“ขอตัวนะครับ” วริตยิ้มขอโทษขอโพยให้คนที่ยื่นออกันอยู่หน้าห้อง ก่อนจะแสสร้งทำเป็นเดินตามแรงผลักของหญิงสาวเข้ามา “เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกของชายหนุ่มทำเอาพิศาลึกคิ้วสูงอย่างแปลกใจ คิดไม่ถึงว่าจะมีคนลำบากใจเวลามีคนมาขอเบอะๆ อย่างที่ชายหนุ่มเป็นด้วย หญิงสาวเอียงคอมองหนุ่มลูกครึ่งตรงหน้า เธออย่างพินิจพิจารณา ยิ่งเห็นความหล่อเหลาของเขาชัดๆ แล้ว จึงไม่แปลกใจที่สาวๆ พวกนั้นมองเธอราวกับจะเข้ามาฉีกอก...ก็ ‘งานดี’ ขนาดนี้ถ้าไม่มีคนรักคนชอบสิถึงจะแปลก

ระหว่างที่เขากถอนหายใจอย่างโล่งอกอยู่นั้น วริตไม่รู้ตัวเลยว่า เขาตกเป็นเป้าสายตาของหญิงสาวตลอดเวลา

“เชิญนั่งก่อนเถอะครับ” วริตลนลาน เมื่อรู้ตัวว่าตอนนี้มีแค่เขากับพิศาก็เพียงสองคนในห้อง ชายหนุ่มร่างสูงรีบพุ่งไปเก็บเอกสารบนโต๊ะที่กองพะเนินให้เป็นที่เรียบร้อย เพื่อจะได้ไม่เสียมารยาทกับแขกอย่างหญิงสาวมากนัก...พิศาดูเหมือนคนที่ได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี เธอให้ความรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของหญิงสูงศักดิ์ที่ลดตัวมาพูดคุยกับช่างตีเหล็กซอมซ่ออย่างเขา

“ขอโทษด้วยที่โต๊ะผมรกไปสักหน่อย พอดีผมไม่ค่อยมีแขก”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันท้าใจ” พิศาระบายยิ้ม ทรวดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ด้วยท่าทางนุ่มนวล “ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษคุณที่จู่ๆ ก็เผลอมาทั้งๆ ที่ไม่ได้นัดก่อน”

“ไม่เป็นไรเลยครับ” วริตสั่นศีรษะ มองหน้าพิศาก็กล่าวโทษตัวเองด้วยสายตาวาดหน้า “ถ้าคุณไม่เผลอมาสิครับ...ผมคงเดือดร้อนหนัก”

“ทำไม่คะ ถ้าฉันไม่มา สาวๆ พวกนั้นจะปล้ำคุณ แล้วบังคับให้คุณแต่งงานกับเธอนั่นหรือ” พิศาดาโต เน้นเสียงตรงคำว่า ‘จะปล้ำ’ จนวริตหน้าถอดสีไป

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมังครับ” วริตนิ่วหน้า ปฏิเสธคำกล่าวของหญิงสาวได้ไม่เต็มเสียงเท่าไรหรอก เพราะเขาเองก็หลอนเพราะสายตาของสาว ๆ พวกนั้นอยู่บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสายตาของสุณีที่จ้องมองเขาเวลาที่เธอคิดว่าเขามองไม่เห็น

“เสียงเบาขนาดนี้ คุณก็คงกลัวอยู่เหมือนกันใช่ไหมล่ะคะ” พิศาหัวเราะทะเล้น วริตจึงอดหัวเราะแทนๆ ตามเธอไม่ได้ ก่อนหญิงสาวจะออกความเห็น “ไม่ต้องห่วงหรอกคะ ฉันคิดว่าคุณน่าจะปลอดภัยไปอีกสักพัก”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงผมก็ต้องขอบคุณคุณพิศาดครับ” วริตเอ่ยมองหน้าหญิงสาวก่อนจะเลิกคิ้วเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้ “ผมลืมไปเลยว่าคุณพิศามาพบผม ไม่ทราบว่ามีอะไรให้เราปรับใช้ครับ”

ชายหนุ่มถาม ครั้งนี้เสียงทุ้มฟังดูเป็นการเป็นงานขึ้นกว่าเดิมถึงเขาจะไม่คิดว่าหญิงสาวจะมาหาเขาเพราะต้องการเสนอเงินทุนหรือโปรเจกต์ให้แก่ทางบริษัทก็ตาม เพราะดูจากท่าทางของหญิงสาวตรงหน้าเขาแล้ว... เธอดูเหมือนคุณหนูมากกว่าหญิงสาวที่รับผิดชอบโปรเจกต์ใหญ่ๆ อย่างการสร้างห้างสรรพสินค้าหรือคอนโดมิเนียม

“ลืมไปเลยคะ” พิศายิ้มขึ้นได้อย่างน่ารัก มือเล็กเปิดกระเป๋าตัวเองเพื่อล้วงนามบัตรมาส่งให้ชายหนุ่มตรงหน้า “เราเริ่มกันใหม่นะคะ อะแฮ่ม...” เธอกระแอมแล้วเหยียดไหล่ตรงหน้า “ฉันชื่อ พิศาสิงห์พิทักษ์ มาจากบริษัท Even for you”

“ผมรู้จักครับ” วริตดาโต เคยได้ยื่นชื่อบริษัทที่รับทำงาน ‘ทุกอย่าง’ บนโลกนี้ผ่านทางเพื่อน อินเทอร์เน็ต หรือจากพวกนักร้องคาราโอเกะที่พากันตบเท้าเข้าไปใช้บริการแล้วพูดกันปากต่อปากมาบ้าง แต่นั่นก็

ไม่ได้ช่วยให้เขาคลายความสงสัยว่าทำไมหญิงสาวถึงได้มาอยู่ที่ห้องทำงานเขาในวันนี้ “แล้ว...ยังไงหรือครับ”

“คืออย่างนี้นะคะคุณวริต” พิศายิ้มหวานยิ่งกว่าเดิม วางกระเป๋าถือของเธอลงบนโต๊ะแล้วจ้องหน้าชายหนุ่มตาแป๋ว “บริษัทของเราได้รับการว่าจ้าง และดิฉันก็เป็นคนที่ดูแลงานชิ้นสำคัญนี้...”

“ครับผม...” วริตฟัง และคิดตามคำพูดของหญิงสาวซ้ำๆ

“แล้วงานที่ฉันต้องรับผิดชอบก็คือคุณคะ” เธอยิ้มกว้าง

“ผมหรือครับ” คนที่ต้องโดนรับผิดชอบขมวดคิ้วหนัก ตามหญิงสาวไม่ทัน แต่พิศาก็ยังยิ้มแฉ่งส่งให้เขาไม่หยุด “รับผิดชอบอะไรผมครับ”

พิศาดอนหายใจแรงๆ ไม่ชอบที่จะต้องมาคุยงานกับคนที่เข้าใจอะไรยากอย่างชายหนุ่มเลย แต่เธอก็ต้องทำเพราะเงิน “คือคุณนะ... มีของที่ลูกค้าฉันอยากได้”

“ผมไม่มีอะไรครับ” วริตว่า ส่วนตัวแล้วเขาไม่มีอะไรแปลกๆ เป็นของสะสมอย่างที่ลูกค้าของบริษัทหญิงสาวตามหาหรอก “ผมไม่ได้สะสมพวกของโบราณหรือว่างานเขียนอะไรเทือกนั้นหรอกครับ ผมว่าคุณพิศาคงมาหาคนผิดแล้วละ”

“ลูกค้าของฉันคือเจ้าสัวยงชัยคะ” พิศากัดฟัน กลั่นใจบอกชายหนุ่มเสียงเบา ยิ่งชายหนุ่มมีสีหน้าถมึงทึบขึ้นมาทันตาเห็นแล้ว เธอยิ่งมั่นใจว่าเธอคิดถูกต้องที่ไม่บอกว่าทำงานให้ใครตั้งแต่แรก

วริตหน้าตึง มองหญิงสาวด้วยแววตาที่แตกต่างออกไปทันทีที่ได้ยินว่าลูกค้าของเธอคือใคร และอะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้มาหาเขาถึงที่นี่

“ผมไม่ขาย”

นั่นปะไร...ที่ซื้อหอยไม่เห็นถูกอย่างนี้เลย

พิศาคอดก รู้ดีอยู่แล้วว่าเธอจะต้องได้คำตอบเช่นนี้จากชายหนุ่ม

แต่เขาไม่ใช่คนแรกที่พูดคำนี้กับเธอหรอกนะ และเขาก็จะไม่มีทางได้เป็นคนแรกที่ทำให้เธอพลาดเงินล้านไปด้วย

“โอเคค่ะ”

พิศาคว่ากระเป่าลูกขึ้นยืนขณะที่วริตมีสีหน้าแปลกใจ คิดไม่ถึงว่าเธอจะถอดใจเร็วขนาดนี้...แต่ก็ดีเหมือนกัน แต่แล้วความโล่งใจของชายหนุ่มที่กำลังนายหน้าคนสวยได้ก็ถูกทำลายลงเมื่อเจ้าของเสียงหวานเอ่ยว่า

“ไว้พุงนี้ฉันจะมาหาคุณใหม่...พร้อมขนม”

“ผมไม่ขาย!” วริตพูดเสียงเข้มกว่าเดิม ตามคมตวัดมองหน้างามที่ยิ้มอ่อนโยนให้เขาก่อนจะปรับสีหน้าเมื่อรู้ดีว่าตนมารยาททรามนักที่กล้าชักสีหน้าใส่หญิงสาวที่ยิ้มอย่างเป็นมิตรมาให้ และเมื่อคิดดูดี ๆ แล้ว เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ความผิดของเธอเลย เธอก็แค่ทำงานของเธอเท่านั้น “แล้วผมก็ไม่มีทางเลือกอื่นใจ คุณจะเสียเวลาเปล่าๆ”

“ไม่ต้องห่วงฉันหรอกค่ะ ฉันมันพวงงเงินงกเวลา...ไม่ทำอะไรที่ทำให้ตัวเองขาดทุนหรอก” พิศายิ้มนิดๆ รับความปรารถนาดีจากชายหนุ่ม เธอยืนนิ่งจ้องหน้าเขาอยู่อย่างนั้นจนวริตเลิกคิ้วสูงอย่างมีคำถาม

“อะไรครับ คุณรออะไรหรือ”

เขาถามออกไป แน่ใจว่าไม่มีอะไรจะพูดกับเธออีกต่อไปแล้ว แต่พิศากลับเอียงคอ มองหน้าเขาราวกับว่าเขานั้นเป็นคนที่โง่เสียเต็มประดา

“รอให้คุณเดินไปส่งฉันงะคะ” พิศายักพยัดมาที่เขา จ้องชายหนุ่มอย่างกอดตัน “คุณจะเสียมารยาท ปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบฉันเดินไปที่รถคนเดียวหรือไง แพนอะไร...ไม่ได้เรื่องเลย”

วริตหลับตาลง ขบกรามเข้าหากันแน่นเมื่อได้ยินคำพูดค่อนข้างขอคของหญิงสาว ก่อนจะยอมลุกขึ้นจากเก้าอี้แม้จะไม่เต็มใจก็ตามที่ จน

เมื่อชายหนุ่มผลักประตูห้องทำงานให้เปิดออก พิศาลจึงระบายยิ้มพอใจส่งให้เขา

“ขอบคุณค่ะวริต” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยดังๆ ให้คนที่คอยเงี่ยหูฟังได้ยิน

วริตฝันยิ้ม...กวาดตามองเพื่อนร่วมงานของตนก่อนโหนกแก้มแกร่งจะร้อนวูบวาบ นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่เขามาทำงานที่บริษัทนี้แล้วมีผู้หญิงมาหา ยิ่งมีอบางสอดเข้ามากุมมือเขา ชายหนุ่มก็ถึงกับต้องถลึงตาใส่เจ้าของมือ แต่เมื่อพิศายังคงยิ้มแบ่น ไม่รับรู้สายตาดูๆ ของเขา วริตจึงทำได้แต่ปลง ปล่อยให้อีกฝ่ายกุมมือเขาเดินออกไป โดยมีคนทั้งบริษัทมองมาอย่างสงสัยและหยอกเย้าปนเอ็นดู โดยเฉพาะสายตาดิจฉาของพวกหนุ่มๆ ที่มองตามพิศานั้น ทำให้วริตอดรู้สึกเหนือกว่าอยู่คนเดียว ไม่ได้

“ฉันว่าช่วงนี้นี้ฉันคงมีเรื่องสนุกๆ ให้ทำเยอะเลย” พิศาลเลิกคิ้วซ้ำเลื่องมองหน้าชายหนุ่มข้างตัว

“คุณไม่จำเป็นต้องมาที่นี่อีก” วริตกระซิบให้ได้ยินกันสองคน “ผมจะไม่เปลี่ยนใจ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ” พิศาลชักสีหน้า แสร้งทำเป็นโกรธอย่างไม่จริงจัง แล้วเปลี่ยนจากกุมมือมาเป็นควงแขนชายหนุ่มแทน เมื่อคนในบริษัทสนใจทั้งคู่มากกว่าเดิม “ฉันเก่งเรื่องเปลี่ยนใจคนจะตายเดี่ยวคุณก็รู้”

“แต่ผมไม่ใช่คนที่คุณจะเปลี่ยนใจได้” วริตเอ่ยเสียงหวาน

“เดี๋ยวเราจะได้รู้กันค่ะ” พิศาลบอก...ตอนแรกใครๆ ก็พูดอย่างนี้กับเธอทั้งนั้น แต่ไม่นานหรอก สุดท้ายพวกเขาก็ยอมสยบให้แก่ความสวยและมารยาของเธอ ผู้ชายคนนี้ก็ต้อเหมือนกัน “รถฉันอยู่นั่นค่ะ”

ปากว่า นิ้วเรียวกัซึ่ไปยังรถสปอร์ตคันงาม แต่สายตาของวริตกลับมีแต่ความสงสัยอยู่ไม่คลาย

“ผมมาส่งคุณแล้ว...” เขามองยกพื้นหน้าบริษัท
คนฟังถึงกับชักสีหน้า ลืมว่าเธอกำลังเสแสร้งเป็นคนที่น่ารักอ่อน
หวานต่อหน้าชายหนุ่ม

“คุณต้องไปส่งฉันให้ถึงรถ... ตาที่ม” พิศาบริภาชชายหนุ่มอย่าง
เหลืออด โบหน้างามบุคลิกดีเมื่อวริตนั้นทำตัวซื่อป้อจนเธอรำคาญ “เปิด
ประตูรถให้ฉันแล้วก็ยื่นรอกจนฉันขับรถออกไป... เข้าใจหรือเปล่า”

“ทำไมผมต้องทำอย่างนั้นด้วย” วริตหันหน้าไปมองหญิงสาว
พิศากลับเลิ่กิ้วสูง มองหน้าเขาด้วยสายตาเบื่อหน่าย
“เพราะฉันต้องการให้คุณทำอย่างนั้นไงล่ะ” เธอกระตุกแขน
วริต บังคับให้เขาเดินตามเธอมาจนถึงรถ ก่อนยิ้มหวานหยดให้ชายหนุ่ม
อีกครั้ง “ที่นี่ก็เปิดประตูรถให้ฉัน”

วริตกระแทกลมหายใจ ยอมเปิดประตูรถคั่นงามให้หญิงสาว
เพราะอยากจะทำให้เธอไปให้พื้นหน้าเขา

คนที่ได้ทุกอย่างตามใจนั้นหัวเราะออกมาอย่างย่ำแย่ พิศา
เข้าไปนั่งและรอให้ชายหนุ่มปิดประตูรถให้ก่อนจะลดกระจะกลง เกาะ
บานประตูแล้วแหงนหน้ามองวริตตาหวาน

“ขอบคุณนะคะที่มาส่ง”

วริตเลิ่กิ้ว แปลกใจที่หญิงสาวเปลี่ยนท่าทีและน้ำเสียงที่ใช้กับ
เขาได้รวดเร็วจนน่าขนลุก

“ผมไม่ได้เต็มใจมาส่ง” วริตตอบกลับ หัวงทำให้หญิงสาวโกรธ
แล้วไม่โผล่หน้ามาหาเขาอีก

พิศาทหัวเราะเสียงใส แล้วหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมก่อนจะ
สะบัดหน้าพริต “ฉันไม่สนว่าคุณจะเต็มใจหรือไม่สักหน่อย”

น้ำเสียงเย็นชานั้นบอกให้วริตรู้ว่าหญิงสาวไม่แยมแสดง
ความต้องการของเขาอย่างที่เธอว่าจริงๆ “ฉันไปละคะ ไว้พรุ่งนี้จะมาใหม่
จ้ะ”

แล้วเธอก็เลื่อนกระจกรถขึ้นมา ตัดโอกาสที่วริตจะได้พูดอะไรต่อ จากนั้นรถคันงามก็กระซอกตัวออกไปจากลานจอดรถหน้าบริษัทของวริตอย่างโฉบเฉี่ยว ชวนให้เขานึกถึงนิสัยเอาแต่ใจของคนร่างบางที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยอย่างช่วยไม่ได้

วริตมองตามรถของพิศาไปจนสุดสายตา อดสงสัยไม่ได้ว่าเขาจะรับมือหญิงสาวด้วยวิธีไหน เพราะวันนี้เขาก็เห็นชัดแล้วว่าแพ้เธอราบคาบ

เอาเถอะ...เธอไม่ใช่นายหน้าคนแรกที่มาขอซื้อแหวนจากเขาสักหน่อย ถ้าเขากำจัดพวกนั้นไปได้ เขาก็ต้องกำจัดเธอได้เหมือนกัน

ชายหนุ่มปลอบใจตัวเองระหว่างทางที่เดินกลับเข้ามาในบริษัทเพียงก้าวแรกที่เขากลับเข้ามาในตึกอาคาร เพื่อนร่วมงานและลูกน้องของเขาก็กรูกันเข้ามาตักหน้าและจ้องเขาด้วยสายตาคาดคั้นแกมล้อเลียน

“โห พี่วริต...มีแฟนสวยขนาดนี้ทำไมไม่บอกกันบ้างล่ะพี่” ศักดิ์ชัยเป็นคนแรกที่กล้าถามชายหนุ่มเรื่องหญิงสาวปริศนาที่จู่ๆ ก็โผล่มาแสดงตัวว่าเป็นคนรักของวริต...ชายหนุ่มที่สาวๆ ในบริษัทต่างเข้าใจว่าเขาโสดอยู่ “น่ารักขนาดนี้ไปหาได้ที่ไหนครับ...บอกน้องหน่อยเถอะถือเสียว่าทำบุญทำทาน”

“พูดอะไรของแกเนี่ย คุณพิศาเขาเป็นผู้หญิง” วริตซักสีหน้าดูใส่ลูกน้องจนศักดิ์ชัยหน้าหงอยลง แต่ประกายแห่งความหวังในตาของเขาก็ไม่ได้มอดไป

“ก็ผู้หญิงนั่นแหละผมถึงได้ถาม” ศักดิ์ชัยแข็งเจ้านายของเขาที่พูดเหมือนกันท่า ไม่อยากให้เขามีคนรักสวยๆ เหมือนพิศา “อยากรู้พี่ไปหาผู้หญิงทั้งสวยทั้งน่ารักขนาดนี้มาจากไหน แหม...ยิ้มออกมาที่นี้ตายเกลื่อนเลยครับ ตายเกลื่อน”

วริตเหล่มองหน้าเพื่อนร่วมงานของเขาที่เพ้อถึงหญิงสาวด้วย

คำพูดที่ว่า ‘ทั้งสวยทั้งน่ารัก’ แล้วก็ถึงกับแอบถอนหายใจ เจ้าพวกนี้ คงหลงใหลหน้าสวยๆ ของหญิงสาวจนเสียสติ

“ใช่ๆ พี่ แล้วคบกันมานานหรือยัง” คนอื่นๆ พยักหน้าอย่าง กระตือรือร้นอยากรู้เรื่องแฟนสาวของวริตกันทั้งนั้น “แล้วคุณพิศามีเพื่อนหรือเปล่าครับ”

“กลับไปทำงานได้แล้วไป” วริตทำเป็นไม่ได้ยินเสียงอ้อนวอน ของลูกน้อง โบกมือไล่ให้กลับไปทำงานระหว่างที่ตนก้าวขึ้นบันได ตั้งใจจะกลับไปจัดการงานที่ค้างค้างของตัวเองต่อเหมือนกัน “เดี๋ยวก็ ตัดเงินเดือนเสียหรอก”

“โห พี่...” เสียงโหยหวนของหนุ่มๆ ที่อยากมีแฟนสวยเหมือน ลูกพี่ดังตามหลังวริตมาแว่วๆ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจที่จะหันกลับไปมอง “พี่วริต พี่...โธ่ แค่นี้ก็บอกกันไม่ได้”

ชายหนุ่มร่างสูงเดินลากเท้าจนเกือบจะถึงห้องทำงาน แล้วก็ต้อง สะดุ้งโหยงเมื่อจู่ๆ ผู้หญิงคนหนึ่งก็โผล่มาดักหน้าเขาไว้เสียก่อน

“คุณสุณีครับ! ผมตกใจหมดเลย” วริตอุทานหลังจากผงะถอย หลัง “ทำไมถึงโผล่มาไม่ให้สัมผัสให้เสียงอย่างนี้ล่ะครับ”

“คุณวริต...” สุณีสูดลมหายใจ ดวงตาของเธอแดงก้ำเพราะโกรธ และเพราะกลิ่นน้ำตาไว้เป็นเวลานาน “ผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนคุณวริต จริงๆ หรือคะ”

เธอถามเขาคล้ายตัดพ้อ แม้ตลอดเวลาที่เธอแสดงออกอย่าง ชัดเจนว่าเธอสนใจเขามาก แต่เขาก็ไม่ตอบรับเธอหรือทำอะไรให้เธอ คิดว่าเขาชอบเธอกลับ แต่เขาก็น่าจะบอกให้รู้สึกหน่อยว่าเขามีคนรัก อยู่แล้ว ไม่ใช่ปล่อยให้เธอฝันลมๆ แล้งๆ อยู่ฝ่ายเดียวอย่างนี้

“เออ...” วริตหน้าเสียไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าสุณีจะกล้าเข้ามา ถามเขาดังๆ อย่างนี้ เขาคิดว่าหากเธอเห็นว่าเขามีผู้หญิงที่สนิทสนม ด้วยแล้ว เธอจะยอมถอยใจและถอยห่างจากเขาไปเสียบาย เสียอีก

“คุณพิศานะหรือครับ”

“คะ” สุณีพยักหน้าแรงๆ สูดน้ำมูกเสียงดังเมื่อแทบจะกลั้น น้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหล

วริตมองหน้าอีกฝ่ายตาปริบๆ หักใจว่าอย่างไรเสียเขาก็ต้องทำเรื่องนี้ให้ชัดเจนไป ชื่นปล่อยให้อีกฝ่ายมีความหวังต่อไปแบบนี้คงไม่เป็นเรื่องดีต่อเขาแน่

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ ระบายยิ้มเล็กน้อย แม้อีกฝ่ายจะมองเขาด้วยสายตาเหมือนเขาทรยศเธอก็ตาม “คุณพิศาเธอเป็นคนรักของผม ต้องขอโทษด้วยที่ไม่ได้บอกคุณสุณีก่อนหน้านี้”

เขาถอนหายใจออกมาอย่างยากเย็น เขาเองก็ไม่สบายใจเรื่องที่สุณีมาชอบเขาเหมือนกัน “ผมขอโทษจริงๆ นะครับ”

“คุณคบกับเธอมานานหรือยังคะ” สุณีถามเสียงสั่น น้ำตาไหลเป็นทางเมื่อในที่สุดชายหนุ่มก็ยอมรับว่าเขามีคนรักอยู่แล้ว

“นานแล้วครับ” วริตโกหกไปคำโต แต่สีหน้าเสียใจของเขาก็ทำให้สุณีเชื่อคำพูดของเขาอย่างสนิทใจ

“ฉันเข้าใจคะ” หญิงสาวยกมือขึ้นปาดน้ำตา แคเห็นผู้หญิงคนนั้นเธอก็รู้คำตอบแล้วทำไมวริตถึงได้เมินเฉยต่อความรู้สึกของเธอได้เป็นปีๆ

ผู้หญิงที่ชื่อพิศานั้นทั้งสวยทั้งน่ารักอ่อนหวาน แถมยังร่ำรวย เป็นถึงลูกสาวเจ้าสัวเจ้าของธุรกิจผลิตสายไฟรายใหญ่ของประเทศ เหมาะสมแล้วที่จะคบหากับคนระดับผู้บริหารของบริษัทอย่างวริต

“ผมขอโทษจริงๆ ครับคุณสุณี” วริตหน้าเสียยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าสุณีถึงกับร้องไห้เพราะคำโกหกของตน แต่เขาก็ต้องกัดฟัน กล้ากลืนความรู้สึกผิดลงคอเมื่อคิดถึงความอึดอัดที่สุณีทำให้เขาต้องเผชิญก่อนหน้านี้

“ไม่เป็นไรคะ สุณีเข้าใจ...สุณีกงไม่ดีพอ”

ว่าแล้วหญิงสาวก็ร้องไห้ให้นักจนวนวิตไต่ยีนเสียงสะอื้น มีหน้าซำ
เธอยังพูดราวกับว่าเขาเป็นแฟนหนุ่มที่กำลังจะทิ้งเธอไปหาผู้หญิงที่ดี
กว่าอย่างพิศาวอีก ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเธอกับเขานั้นไม่เคยเป็นอะไร
กันมากไปกว่าเพื่อนร่วมงานธรรมดา

“ไม่เป็นไรนะคะคุณวริต คนเรามีสิทธิ์เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตัวเอง”
สุณีพยักหน้าทั้งน้ำตา ยกมือขึ้นปิดปากเมื่อเธอต้องฝืนใจมองหน้าชาย
หนุ่มที่เธอแอบรักมานาน อันที่จริงเธอก็ไม่ได้แอบ...เพราะเธอแสดงออก
ให้เขารู้เห็นเลย เพียงแต่เขาไม่เคยสนใจเธอเท่านั้นเอง

“ครับ...” วริตทำหน้าแบ่ ตอรับคำตัดพ้อของสุณีอย่างไม่รู้จะ
ตอบว่าอย่างไร

“แต่สุณีขอให้คุณวริตรู้เอาไว้ นะคะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นสุณีก็
จะขอรักคุณวริตต่อไป” เธอปาดหยดน้ำตาแห่งความเสียใจออกจาก
หน้าด้วยจริตของนางเอกละคร ในขณะที่ชายหนุ่มได้แต่หน้าหลอ มอง
เธอตาปริบๆ อย่างไม่เป็น “ถ้าเขาไม่รักคุณวริตแล้ว ก็ขอให้คุณ
วริตจำเอาไว้ว่าสุณียังอยู่ตรงนี้ ยังรอคุณวริตเสมอ นะคะ”

“เอ่อ...” วริตอึ้งหนัก คาคไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็นถึงขั้นนี้ “ผม
คงไม่เลิกรักคุณพิศาวหรอกครับ คุณสุณีอย่ารอละเลย”

“คุณวริต!” สุณีร้องกรี๊ดเมื่อชายหนุ่มปฏิเสธเธอด้วยสีหน้า
เฉยชา แถมยังมองเธอด้วยสายตาทวาดกั้วแบบนั้นอีก “ทำไมถึงได้
พูดกับสุณีอย่างนี้ล่ะคะ ไม่เห็นใจสุณีบ้างเลยหรือยังงัย”

“เอ่อ...คือผม...” วริตได้แต่อ้าปากพะงาบๆ เมื่อคิดว่าขึ้นพูดหรือ
อธิบายต่อไปยังงัย เขาก็ไม่พ้นที่จะต้องเป็นคนผิด

“สุณีรู้ นะคะว่าแฟนคุณวริตเธอเป็นคนดีมาก แต่ว่า...”

“ขอโทษนะครับคุณสุณี” วริตชิงตัดบทหญิงสาวก่อนเป็นครั้ง
แรก จนฝ่ายที่ถูกตัดบทอึ้งหนัก จ้องหน้าเขาอย่างตกใจ “แต่ผมไม่วาง
ผมมีงานที่ต้องทำให้เสร็จก่อนที่คุณฉวนหันจะไปเสนองาน ขอตัวก่อน

นะครับ”

ชายหนุ่มยกเรื่องงานที่เจ้านายของเขาสั่งไว้ขึ้นมาอ้าง ก่อนที่จะ
ซึ่งออกมาจากตรงนั้น เขาก้าวเร็วๆ กลับห้องทำงานส่วนตัวและไม่ลืม
ล็อกประตูห้องให้แน่นหนาที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เฮ้อ...เกือบไปแล้วมัยละวริต” ชายหนุ่มถอนหายใจแรงๆ
ชะโงกหน้ามองผ่านประตูกระจกไปดูหญิงสาวที่เขาเพิ่งผละจากมา ยิ่ง
เห็นสุณีกระที่บเท้าอย่างเจ็บแค้นก่อนจะยอมเดินกลับไปโต๊ะทำงาน
ของตน วริตก็ยิ่งขนพองสยองเกล้า

โชคยังดีที่พิศโผล่มาในวันนี้ เพราะถ้าเขาปล่อยให้สุณีเข้าใจ
ผิดว่าเขาโสดนานกว่านี้ละก็ เขาคงจะทำให้เธอตัดใจจากเขายากกว่า
นี้แน่ๆ